

Šy-li ſpěwał,
Pělnje džělal,
Strowja cze
Šwójbnj ſtatof,
A twój ſwjatof
Šradny je.

Ša ſtaw ſpróznj
Napoſj móznj
Luboſčj ma;
Bóh pať ſwěrnj
Pšes ſpať měrnj
Čerſtmoſčj da.

Njěch ty ſpěwaſč,
Šwěrnje džělaſč
Wſčědne dny;
Džěť pať ſwjatj,
Duſčji datj,
Wotpocžj ty.

Š njebjěš mana
Njěch čji ſhmana
Žiwnoſčj je;
Žiwa woda,
Kž Bóh poda,
Wotſčěw cze!

F.

Šerhſke njedželſke łopjena.

Wudawa ſo kóždu ſobotu w Šmolerjez knižicziſčžěrnj w Budniſchinje a je tam ſa ſčtwórtlětnu pšedplatu 40 np. doſtačj.

14. njedžela po ſwj. Trojizj.

Žap. ſt. 15, 6.—12.

Šawot předomawſche ewangelij mjěš pohanami. Duž ſo jich wjele ſčheſčžijanow, kotſiz ſu wot židowſkeje wěry pſchiſtupili, hórſcha, ſo ſo wot tych wobřeſanje najprjedy njedžada. Duž roſtora hroſnj. Ale japoſčtoli prawj pucž wjedža, ju wotwobrocžicž. „Žapoſčtoli a ſtarſchi ſo ſeňdžechu, ſo bychu ſo wo tu rěč roſhladali.“ To běſche přěnja žyrkwinska ſhromadžina w Jeruſalemje w lěcze 52. Ta běſche jara nuſna, dokelž mějeſche ſo wulžj wazna wěž roſſudžicž — kotry je pucž do njebjěſkeho kraleſtwa? Duž Pětr ſtaže a da prawe wotmolwjenje, kotry je naſch pucž do njebjěſkeho kraleſtwa: „Mj wěrimj, ſo pšes hnadu Knjeſa Jeſom Khrjſta ſbóžni budžemy, runje jaťo tež wont.

Naſch pucž do njebjěſkeho kraleſtwa:

1. ſ hnadj;

2. pšes wěru do Jeſom Khrjſta.

1. Š čaſka reformazije mamy wobraš. Tam je njebjěſke kraleſtwo jaťo wulka kžěža wobrašowana. W durjach, kotrež delkach do kžěže wjedu, ſteji Khrjſtuſ, kaž je runje durje wocžinil a ludžom kiwa, ſo bychu nuts pſchiſčli. Ale do tšěchi ſu džěry lamali. Š tych bamž a jeho biſkopja won hladaja a ludžom kaſaja, ſo bychu horje ſalěſli a wot horkach nuts lěſli. To pať ſo žanemu nje-poradžj. Wobraš čže prajicž, ſo jenož pšes hnadu Jeſom Khrjſta a niž pšes ſwoju prawdoſčj a ſakonja ſtutki do njebjěſkeho kraleſtwa ſaňdžemy. Tón bamj

wobraš wobrašuje Pětr w ſwojej rěčji pšed ſhromadžinu w Jeruſalemje: mj wěrimj, ſo pšes hnadu Knjeſa Jeſom Khrjſta ſbóžni budžemy. Šnada nam pucž do njebjěš pſchihotuje. Njedyrbjeli ſo wjeſelicž, ſo ſo nam durje tať lohko wotewrja — a čžyli ſwój pucž ſami njetrjebawſchi wobčezicž! Šsami pšes ſwoju móž mj njeſaňdžemy. To dyrbimj poſnacž. Na tónle pucž ſboža Pětr pokaſuje: Duž mjelčjeſche žyła ſhromadžina. Woni ſo ponižowachu pod tole ſłote prawidlo: „Mj mamy ſa to, ſo čłowjek prawj budže bješ ſakonja ſtutkow, jeno pšes wěru.“ Wot teho čžaſa je ſo ſažo huſto wo tym wojowalo. Katoľſka žyrkej napſchecžiwne wuczi, ſo pšes dobre ſtutki ſbóžni budžemy a Luther je Pětrowe předomanje wospjetował: „mj wěrimj, ſo pšes hnadu Knjeſa Jeſom Khrjſta ſbóžni budžemy.“ Štejmy twjerdže na tymle ſažoktu ewangelſkeje žyrkwje. Tež mjěš nami ſu tajžj, kiž čžedža ſ druhimi durjemi nuts — ſ dobrimi ſtutkami — ſo hordžo, ſo ſu lěpſchi hačž druſj a ſebi myſło, „iich pobožneho žiwjenja dla dyrbi Bóh jim hnadny byčž. Mj ſpěwamy: „Ta ſbóžnoſčj jow k nam pſchihadža wot Božej lutej hnadj, te ſtutki pomhačž njemóža, w nich nimaſch žanej radj.“

2. Ta wěra Khrjſta ſapſchimnje,
Kž ſa naſ wſchěch doſčj čžinil je,
Wón je tón prawj křědnik.

Pšes wěru. Mj ſo hiſčje juntrócž dopomnjamy na tamny wobraš ſ reformaziſkeho čžaſa. Tam ſteji Khrjſtuſ w durjach a kiwa. Žich wjele tam dže. Me

niz wšchitzy pšchindu. Kotřiz jeho sa šwojeho Šbóznika a wumóžnika pšnaja, jemu šo doměrja, pšchindu do njebjeskeho kralestwa. Wěra je noha, š kotrejž š njemu džesč, a ruka, š kotrejž hnadu Božu a šašlužbu Šhrystušowu šapšchimnjesch. Njewěra hnadne durje šamfnje, wěra je wotamfnje. Tamnym šo šdasche, kaž bychu pohanjo hnadu pšche tunjo dostali, hdyž šo jenož wěra wot nich žada. Šětr jim wotmolwi: „Bóh njeczinjeschke žaneho rošdželenja mjes nami a mjes pohanami a wuczisčeschke pšches wěru jich wutrobny.“ A je dha pucž wěry tak jara lohki? Wona dele šadža wote wšchitkich šebicžnych myšlow. Je dha wěra bjes šprawneje pokuty móžna? Móžesch pokutny byč bjes ponižnosče? Ty dyrbišch najprijedny čzucž, kaš khudy šy, potom budžesch šdychowacž: „Božo, budž mi hrěšchnitej hnadny!“ Košlamanu wutrobu dyrbišch pšched hnadne durje š Jesušu Šhryštušu pšchinjeschč. Mamny my drohe šubło hnadny? Šdyž by naš Bóh dženska na šhoroložo položil a šmjercž šo bližila, my bychmy šebi na Boži šud myšlili a našche hrěchi bychu šo wokolo naš lěhale. Šcho chzpli čžinicž? Še myšle podtlóčžicž my njemóžemy. Wone pšchezo šašo wo našche šwědomje škapaja. Čhžesch je šawoštajenštwom, kotrejž khudym dasch, wotplacžicž? Šchož čžorne je, wostanje čžorne. Jenož hdyž je muž, kotryž tebe š hnadny do njebjes pšchecži, móžesch do njebjes pšchincž. A tón je Šesuš Šhryštuš, twój prut a šij. My wěrimy, šo pšches hnadu Šnješa Šesom Šhryšta šbóžni budžemy. Šamjen.

Wo wužitku kšchiza.

(G. Tersteegen.)

Kšchiz tola dobry je,
Šacž runje boli čže:
Wšchal luby Wótž jón ščele,
Duž kšchiz tež lubuj wjele,
Měj nad nim wješele!
Šchož hórzy šlodži hubi,
Šo š nutška štrowošč lubi,
Kšchiz dobry, dobry je.

Kšchiz tola krašny je.
Šcho paš to pšnaje?
Pšches kšchiz šy pocžeschčeny
A š Šhryštom pšchekrašnjeny.
Šad šyly jandželške
Ša tebe pohladaja,
Šdyž twoju ščerpnošč šnaja.
Kšchiz krašny, krašny je.

Kšchiz š Bohom štowatšchi:
Myšl twoju roškwětli,
Šiz wšchal šo lohzy moli
A do šleho rad šwoli —
Šětk paš šo šhromadži,
Šlaj, šwětej božnje rjeknje
A žyle š Bohu čžeknje:
Kšchiz š Bohom štowatšchi.

Kšchiz šwětko čžini wšcho.
Ty njesešnajesch šo,
Šaž dołho kšchiz ty hidžišch;
Šaj, pšches njón jenož widžišch

Šež Bože woblicžo.
Kšchiz tebe prawdu wucži
A š jašnosčzi čže nucži;
Kšchiz čžini šwětkle wšcho.

Kšchiz dušchu wuczisčži,
Wšchu šašchnosč wuczěti,
A hrěchom potajnosče,
Šež wšchitke bjesbóžnosče
Čži šrucže wšjewi.
Kšchiz ššosče domuščtrěje,
Šiz twoja dušcha šměje,
Kšchiz dušchu wuczisčži.

Kšchiz tebe pokhili
A tebe womeheči;
Ša twjerda šamšna wola
Ššo potom čžišche tola
Wšcha Bohu podwoli.
Dušcha čže žyle roštacž,
Wščem luboščžiwu wostacž.
Šaj, kšchiz čže pokhili.

Kšchiz pšchezo pomjenšcha,
Šle šbacže šahubja,
Wšcho horde naduwanje
Še kšchizu domotpanje.
Šaš wutnjesch nižišchi
Ššož Boha pošběhowacž,
Ššo w jeho hnadže šhowacž.
Kšchiz pšchezo pomjenšchi.

Kšchiz š nusy wuwjedže
Pšches šbóžne wumrjecže.
Šdyž šo ty temu poda,
Šiz wšcho na kšchizu doda,
Šež twoje žiwjenje,
Dha pšchindžesch š měrej šrucže
A wješ'le šu čži pucže.
Kšchiz š nusy wuwjedže.

Kšchiz luby lubuju;
Čhzu w šwjatym čžerjenju
Wšcho šwětkne šbože wostacž,
Šo mohł ja twoje dostacž. —
Ša kšchiz šej wušwolu,
Š kralo kšchizowanu,
Ššym tebi šapišany. —
Kšchiz luby lubuju.

Kšchiz wjedže š njebjesam;
Šow čžerš — mašch dobytł tam!
Šdyž šronu šebi žadašch,
Šjech na Šesuša hladašch,
A džerž kšchiz twjerdže šam.
Š Šesu, njesh jón šobu,
Šacž junu pšndu š tobu
Pšches kšchiz šwój š njebjesam.

S. Žitawski.

Jakub Weller.

W čžaku Šana Šurja I. běšche w Draždžanach wucženy a pobožny wšchšchi dwórski předač žiwny, kotryž Šakub Weller rěkašche. Šětko knježachu tehdy w Draždžanach mnohe a wulke

njepoczínki, a tež w kurwjerchowskim hrodže so pschezo zyle czejnje njesutkowasche. Wošebje pschi dworje wopikstwo knjezešche, a samo kurwjerch so teho sameho njesdalowasche. Duž Weller pschi bebi pomyslil: „K tajkim sjawnym hrěcham tola mjelcžecž nješmēm. „Wón předomasche teho dla w Božim mjenje pschecziwo njepoczínkam města Draždžan, a zyle sjawnje rjetny, so dyrbjeli tež kurwjerch a jeho služobnižy měščežanam lepšchi pschiklad dawacž. Wěšo jemu to jara ja slo wsachu, a samo kurwjerch so nad tym jara rošhori. Duž poda so Weller sam k kurwjerchej. Jako nětko psched swojim krajnym wótzom stejesche, so jeho woprascha: „Se Wascha Kurwjerchowsta Sašnoscž s wjedzenjom mojeho sastojušstwa spokojom?“ „„Haj““, wotmolwi kurwjerch, „„ja sčim s nim spokojom, hdy by wón jeno trochu psche kručže a tak husto pschecziwo picžu nješurowił a bebi s tym dwórstwom njejnepšchecželił.““ „Mam-li jeno Boha ja pschecžela“, snapschecžiw Weller, „dha mi zyleho dwórstwa, haj samo wjerchowa nješnada nicžo njeschodži.“ Ministra, kotryž běšche runje we jstwie, mjersasche tuta wutrobita wotmolwa. Jako Weller nětko pýtny, so tón kurwjercha pschezo bóle rošhoricž spytowasche, wucžže wón swoje sastojušće sapišmo, položi jo na blido a džesche: „Sowle steji pišane, so dyrbbju bebi swoje sastojušće swěru dacž naležane byčž, ja Wascheje Sašnoscže a Seje pschuwusnych drohe dusche so staracž, na nje kedžbowacž a nicžo njesakomdžecž, schtož je k jich sbóžnosčzi nusne. Nětko sčim tošama hacž dotal swěru činil a budu to hišcže činicž; jeli-so pak mi to dowolene njeje, dha njemóžu tež swoje sastojušće s dobrým swědomnjom wufonjecž, proschu wjele bóle najpoddanišcho, Wascha Sašnoscž chžyla mje s mojeho sastojušstwa miłosčiwje pusčžicž.“ „„Ně““, wotmolwi kurwjerch, „„Wj sčže s prawny a swědomity muž a mēnicže lepje so mnu, dhžli zyle dwórstwom. Přēdujče jeno dale, kaž to Wasche sastojušće žada. Wěšo sčim wěžy psche wjele činili; my so wusprawnjecž njemóžemy, trjebamy wjele bóle porukowanja a napominanja. My Sam w miłosčzi polhileni wostawamy.““

F.

Maršcha, pschirodna macž.

(Wješna stawišna.)

(Potracžowanje.)

Dwē lēcže běšchtej so minylej. Maršcha, pschecziwo prjedy khětro blēda a sčucha, bežesche s Handrijom wo jstwie na wumjenku. Wona čitasche pilnje w nēkajkim dokumencže a Handrij bežesche jej napschecziwo, s dobrým spodobanjom se schleńcži pohlušchazy schčžipat hrēbajo. „Tónle čłowjek naju hišcže s naju samšneho doma a dwora wucžeri. To je satrašnje! Handrijo, čži, so so ta wěž sažo pschemēni; Berta a Fryza mataj so rošwērowacž, to sapišmo nješmje nicžo placžicž.“ „Haj, čži, ras!“ rjetny Handrij mjersazny, to je bórny prajene. Eso runje dopomnjam, so s teje sameje schleńžy pijach, jako ty mi pschirēčowasche, so dyrbbju to sapišmo schčžicž dacž; wobohi Miklawšch dyrbbjesche s dwora tam na sahrodnišće a tónle nješnicžomnił k naju njesbožu sem. Nětk sčim dwór swojemu schwarnemu kotšinemu sčinej na schjju čžišnyla, a mój móžemj naju brēmjesčko swicž abo so na smjercž hñewacž, kaž so namaj spodoba.“ Maršcha mjelcžesche wofomil. Haj, wona jara derje swoju njeprawdu čžujesche. Se žadlawymi hrēdkami bē swoje wotpohladanje dozpiła, s tym pak bebi samej samu žaloscž pschihotowa; nětk dyrbbjesche tón samy hrēdk jej s tejele žaloscže wupomhacž. Fryza, kiž bē hižo prjedy w potajnym pil, bē so nětk zyle do picža podał, swada a pschekora w domje běšchtej jeho k temu čžerilej; pschetož hdyž Berta w spocžatku wscho móžne čžinjesche, so by mēr šžeržala, dha Maršcha se swojim nutšmēschenjom a kušanjom dobrý skut

zyle sažo sčasy. Jako bē Maršcha na wsčēm pošledku tak daloko pschinješla, so do Fryzoweho doma wjazny stupicž nješmēdžišche, bē tež Bercžina mój psche šlaba, so by nad tym nětko pschezo hlubšcho padazny nēšcho samohla. Berta bē nětk to woporne jehny, kotrež běšchtaj nahrabnosčž a hordosčž staršheju tam podalej. Džowžnymu čžerpjenju a njesbožu pschihladowacž, bē ja Maršchu krute khostanje; wona chžysche temu nětko s možu wotpomhacž. Berta dyrbbjesche so dacž rošwērowacž a Fryza se swojim nutspschinjesčnym sažo do swojeje domišny čžahnyčž. Maršchina mudrosčž pak so slemi na Fryzowej a jeho pschuwusnych woli. Fryzowa macž sama bē so s Maršchu, swojeje jenicžkeje kotru, teho dla njepšchecželiła: wona myšlesche, Berta wschał dołho wjazny žiwa njebudže, a njechasche swojeho jenicžkeho sčyna, kotremuž tola kublo po prawym pschiradny, teho dla pschirōtscheneho widžecž. Maršcha derje wjedžišche, tak te wěžy stejachu, ale s tej horzotu, s kotrež pschemēnjenje žadasche, nadžijesche so tež, so hižo hrēdk s dopjelnjenju swojeho pschecža namafa. „Ty jēdžesch jutšje k justizkommišarej“, rjetny k Handrijeju a nala jemu schleńžy sažo polnu, so by jeho napol sapity rošom sažo wožiwila a jeho k stutkowanjju nawabila; čži khadlojo so polni lešče, a so drje nēkajki hrēdk namafacž da, so tehle bjesbóžnika wotbudžemy. Pak wón, pak my; tak pschidžže, to móžesch mi wēricž. A tu hańbu tola njeby njescž mohł, sam khudny proscheč a hišcže pschihladowacž, tak naju kublo a samoženje so rošmjeta.“ Handrij k temu sčmējo s hlownu pschirwony a porjedži bebi hišcže schleńcžku. Duž Maršcha potracžowasche: „Sa čži polny korb nakladu, tón dach temu knjesej hnydom s woprēdka. Móžesch jemu tež hišcže šloty do ruki ššlōčžicž.“ Tu bu wona psches móžne wołanje pschetorhjenja. „Mój Božo, Berta woła, Fryza ju bije!“ žaloscžesche a bežesche psches dwór k Bercže. Wona namafa ju wo jstwie w jennym kucžiku stejo. Tschepjetajo džeržesche swojeje ruzny psched so, so by so pschecziwo Fryzy, kiž jej khětro blifko stejesche, wobarala. „Hišcže ras mi wo rošwērowanjju spomni!“ wołasche wón s čžejkim jashkom, s blukimaj wudžeraznymaj wocžomaj na nju hladajo, „potom wěšch schto temu šleđuje!“ Wón je čže bil!“ wołasche Maršcha pschi wuhladanju Bercžineho hišcže so palateho liza; wón je čže bil, Berta, to čže wot njeho šželi! Čžakaj jeno, ty njekrašniko, to čži schjju slemi!“ Pschi tym ššlecža k Bercže, so by ju s jejneho stracha wumohla. Fryza so k nej wobrocži. Wón bē sčlnje napity, ale bjerjesche so w hromadu. „Schto? ja Bertu bil? wušmja so hrubje; schto čže to wobšwēdcžicž?“ „Wobšwēdcžicž?“ drējesche so Maršcha džiwje, „njepali so jejne lizo jako woheń? Berta, praj, njeje wērno, wón je čže bil?“ Wostaj jeno, macže, wostaj jeno!“ rjetny Berta. „Ně, ně!“ sapadny jej Maršcha hišcže džiwišcha do šłowa. Fryza stupi s pošbēhnjenej pjascžu psched nju, so jej šłowa w hubje težazny wostachu. „S ty helsta khlama, schto je tebi kašal, jow lohr pschidžicž?“ Pschi tym sejhrawasche jej s pjascžu pschezo bliže psched wocžomaj; Berta nětko wōšije žaloscžesche a Maršcha wołasche po pomozny. Duž we wofomiku najwjetšeho stracha wotewrichu so durje a Miklawšch sčstupi; Fryza nastrožany ruku dele pusčžiči a schmatašche so někotre krocžele s boka. Miklawšch s wēštymi šahami a s krutym pohladom pschibliši so k njemu. „Fryza! Fryza!“ rjetny hrožo, ty by hōdny — ale wschał tvoja hubjenosčž je khostanja dosčž.“ S wobžarowanjom so wot njeho wotwobrocži. „Ššj, Berta, poš, macže, wot jow prjecž — wobrocži so nětko k žonomaj. „Haj, čžinčže jeno, so mi s wocžow pschidžecže, to zyle pašmo!“ bōrcžesche pjany Fryza; „ja pschihaham, so so ta khodojta nješmje wjazny w mojim dworje pokasacž. A teho stareho wōšla tež wjazny žiwicž nochžu!“ wobrocži so k Handrijeju, kiž runje s durjemj nuts stupi. Handrij bē, psches wołanzu nastrožany, s dobom k myšlam pschischoł. Bē to jashny wofomil w jeho sačmithym rošomje, a jako

nětk tšepjetazu Marschu a blědu, swjadnjenu džowku widžesche a t temu Fryzowe słowa blyšesche, saczu na jene dobo zyłu wulkość swojeho hubjenstwa. „Mój Božo! mój Božo!“ šdychny a blyšy ronjachu šo jemu po lizomaj. Miklawšch šapšchija jeho trošchtowajo ša ruky a wjedžešche jeho se jštwy. Miklawšch, haj Miklawšch, kiž tak čerštwy a blyšny jemu šwěrnje t bošu steješche, bě wšchaf hiščeže jeho jenicžke šbože, jeho jenicžke wješele. Šaf rady budžišche nětk tónle dom wšcheho nješboža wopuščežil a loberka pola Miklawšcha mēr a pokoj namafal! ale jeho šaroczenja a šawěščenja, šo do Miklawšchoweho domu ženje štipicž nochže, padachu jemu čžežko na wutrobu. A Marschi šo runje tak džěšche. Miklawšch bě hiščeže jejna a Bercžina jenicžka pomoz pšhecžiwu Fryzowym hroženjam a wo Bertu měješche wjazny stracha a štarosčeže hacž wo šebje šamu; šaf rada by š nej nětk š Miklawšchom šobu šchla! pšchetož tež na wumjenku dyrbjachu šo pšched Fryzowym šafhadženjom a njemdrjenjom bojecž; ale jejne přjedawšche bješbōžne a horde rěčže stejachu nětko š plomjenjaznyimi šłowami pšched jejnej dušchu. Miklawšch tele myšle šawnje na jejnymaj woblicžomaj čžitalšche a šaczu hluboše šobucžerpjenje š tymaj nješbožownymaj. Wón prošesche jeju a Bertu, šo bychu š nim šchli, doniž Fryza šašo štrōšby nješbudže, a Leška, kiž runje do dwora štupi a Miklawšchowe šłowa blyšesche, prošesche runje tak pšhecželnje, šo bychu tola loberka wot šwojich štrōželow wodychnyčž chžyli. Šandrij pohladny na Marschu a ta na šwoju nješbožownu džowku, kiž měješche lědy hiščeže mozy, šo něšaf šdžeržecž a polna stracha na wocžinjene wofno hladašche, š kotrehož Fryzowe šelenje pšchezo hiščeže klicžesche. Marscha šwony š šłowu haj a džěšche š rošbitej a šlamanej wutrobu lober do šahrodniškeho dwora, do teje prošesčeščeje hěty, šaf bě přjedy tak hušto prajila. Štary Měrcžin bě widžal wšchitkich pšches dwōr pšchincž; wón džěšche jim napšhecžiwu, powita jich luboščiwje a pšchewodži jich do mlodeju štwy. „Štano Měrcžino!“ šapšchija Miklawšch šwjatocžnje šłowo: „Wy drje šče tola špokojom, hdyž mojej štaršchey ša přěšchi čžaš jow w naju šomoržny wōštanjetaj, a ja a Leška t Šam do wulkeje šomorny šacžehnjemoj? Wšchaf je w lěčže, a wono drje wšcho pōšdže. Mēr a pokoj je tola šłowna wěž, a ta dyrbi šo Šamaj, lubaj štaršchey, jow bohacže doštacž. A šaf wjele hacž w najchich mozach šteji, chžemy Šamaj žiwjenje lohke a špodobne ščžinicž a Šaju trošchtowacž pštacž we Šaju nješbožu.“ Mješ tym, šo wón šaf rěčšesche, bě Berta š prošchazymaj wocžomaj na njeho hladała. „A mje, lubny Miklawšcho, tola nješechžejch šastorcžicž?“ prajesche potom, a lědy bě to prajila, padže njemōžna Marschi do rukow. Šejne šłabe mozy njemōžachu telko horja šujesčž. „Berta, moje džěčžo, njewumt mi!“ žaloščesche Marscha a plakajšche hōrke blyšy. „Wona wšchaf njewumrje, ale je jeno do njemōžny padnyła“, trošchtowajšche Leška a pōšhwata, š Miklawšchowej a š Šandrijowej pomozu tu šhoru na šwoje šamšne ložo položicž. Berta wotewri t troščeže nješbožowneje macžerje bōrny šašo wocži, a jako telko pšhecželnych a džělberjaznych šłowom blyšesche a bě teho wěšta, šo mōžesche jow w pōžju wōštacž, tehdy štykny ruzny a šbožowny mēr pšchincž na nju. Ššchi tych wšchelaticch šradowanjach šo džěš bōrny pōminy. Šandrij a Marscha rad do Miklawšchoweje štwy čžehnišchtaj, šo byšchtaj šaf hněwanju a horju, šaf bješchtaj dwě lěčže dołho pšchetracž dyrbjaloj, š pucža šchloj. Šajnušniške wěžny buch u š Šofafčž dwora jow šnošchene, Bercžine ložo bu do jštwy štajene, štaršchey lěšafchtaj pōdla w šomoržny. „O šo mōžu nětko jow šaf mērny wumrjecž!“ šchepny Berta Ležny, šaf šaf, jako bješche jej wšchitko lubošnje a rjenje pšchihotowala, nětko š džělbranjom pšchi jejnym ložu stejšche.

(Pšchichodnje dale.)

Wěrnosčiwosč.

Šchwajcārški reformator Ulrich Zwingli šebi wěrnosčiwosč w šłowje a škutku wyšoko waješche. Šaf wón powjedafšche, šo je jemu pšchi přěnim wozucženju jeho ducha ša myšl šesthadžala, hacž nima šo ša po prawym šrucžišcho šhostacž dnyli paduchštwu. „Pšchetož wěrnosčiwosč“, wón pšchistaji, „je tola macžer a žōrlo wšchěch pōčžinkow.“

F.

Wšchelake š bliska a š daloka.

— Do Woržyna na přenje wucžerške měštno je šo wušwolil dotalny Ššowjanski wucžer šnjes Šbert. Š tym šo šašo Ššowjanski wucžerške měštno wuprōšni a je prašchomne, hacž tam Ššerba doštanu. Šaf šara je wobžarowacž, hdyž by Ššowjanski šchula šerbškeho wucžerja njedōšala, je tola tež pšhecž, šo by pšhecžahowanje šerbškich wucžerjow š Pruskeje do Šafškeje pšchēšalo. Ššchetož šcho woni tudny pōmhaja, hdyž šo tam šchule wot šerbškich wucžerjow wōšhrocžuju? Š temu tež woprawdže pruzny wucžerjo w šu šhwilu žaneje pšchicžiny nimaja, š Pruskeje do wufraja čžahnyčž, pšchetož pruska wušchnosč šo w šu šhwilu bōle ša derjehicže šwojich wucžerjow štara. Š šu šhwilu chže wona w našchich šerbškich šchulach šafkladne wucžerške došhody na 1150 hr. a t temu tež štarobnu pšchilohu powyšicž. Duž šo našchi wucžerjo w Šafškej ničžo lěpje nimaja hacž w Pruskej. Šadžijomnje pšchēšahowanje pšchēštanje našchim šerbškim wōštejnosčam t wužitku!

— 20. šeptembra šmēje šo 3. šerbške šemschenje w Draždžanach w šchicžnej žyrkwi a chžyli štaršchi a drušny, šaf šaf maja džěčži a šnatnych w Draždžanach a wofolnosčži, w prawym čžašu listnje jich šedžblimnych čžinicž na šerbške šemschenje, šo mohli šo na nje hotowacž.

— Čžaš šermušchow šo bliži. Šrēnja šermušcha — Šodžijšta — budže pšchichodnu njedželu.

— Wōlbny do šafškeho šejma šo bliži. Wušwolenje wōlbnych mužow ma šo hiščeže w šumle mēšazu šacž a wušwolenje šapōšlanža 15. oktobra. Š tym šamym 8. wotrjēku, hdyž měješche šo pōšledni šrucž wušwolenje, ma šo tež šašo nowy šapōšlanž wušwolicž, dofelž je dotalny šafšupjer Ššmola šwoje šapōšlanštwu šložił. Ša kandidatu je šo pōštajil šnjes Šoba-Šžornjowški.

— Ššched šrotkim je šo rjany Ššmaršchowy pōmnik w Draždžanach šwjatocžnje pōšhwjecžil. Bohužel ma napišmo pōmnika šmyłk, dofelž šaf šłowa šteja: „Š dopomnjenju na 22. junija 1892, hdyž najwjetšchi wulkeho čžaša tudny pšchēšchwasšche.“ Ššmaršch šaf bješche 18. junija 1892 w Draždžanach.

— Š Šalbizach hotuja šo nowu šaru šafwaričž. Štara je šhētro došžeržana. Š nowej budže š došom bydlenje ša šaplana.

— Ššardarški škutk šralowych ššardarjow w Ššerbiji najšferje w bližšchim čžašu šafšluženu mšdu namafa. Ššfžerōjo, šaf šaf šo nejšbu na ššardarštwje wōbdžělili, šebi šrucže šhostanje ššardarškich ššfžerow a jich wuštorčjenje š wōjšta žadaja. Šucži šaf šašo šralej hroža, šo wotrjaja, šo je wón šam wōbdželeny pšchi ššardarštwje 11. junija a šo je nitki pšchifšahantšwa pšhecžiwu šralej Ššalexandrej w ruzny mēł. Ššal je w žalōšnej čžēšnosčži. Wón šteji ššjedž dweju wōhnjom. Ššchēdnje doštawa hrožaze listny ššwawnu ššōnu wōpōložicž, ššotruž šu jemu ššardarjo na šłowu ššajili. Š žylim wōjštu je žalōšna mēšchēžna. Ššal Ššētr budže šo dyrbjecž ššōna wotrjēž, hdyž nješcha w ššajnym ššafšche byčž, šo na šo šame wafšnje ššōnz wōšmje, šaf Ššalexander, na ššotrehož ššwī chžnyšche ššwōj ššōn ššwaričž.

Dalishche došwōlne darny ša wōbše armeniške ššyrotny.

Š. Š. š Š. žnyowy dar 10 hr. — np.

Š mjenje wōbohich ššyrotow wutrobnny džaf

Gōlčž, ššafktor.